

Şairin Günlüğü 25 05 15 Pazartesi

– EDİP GÜL · 17 Aralık 2023

AA Anıları Şairin Günlüğü 25 05 15 Pazartesi

BeğenAntolojimYorumlarPaylaşTwee

25*05*15 PAZARTESİ

Bu gün kente hiç gidesim yoktu. Ama gidecektim. Çünkü oruçluydum vakit geçirmem gerekti. Hem de sahorsuzdum. Bu oruç neredeyse 2 saat sürecekti. Akşam on sularında tatlı ile dondurma ve sütlaç yemiştim. Demek bayağı şey yemişim. Hayret ben de hiçbir şey yemedim diye hayıflanıyor, kendi kendime acıyordum.

Hayat ne kadar kısaymış. Bir gün gibi belki de ondan daha az. Düşündüm geri dönmek ister miyim diye. Hayır istemiyordum. Mutlu bir geçmişim olmadı ki benim. Mutsuz bir çocukluk, mutsuz bir gençlik ve mutsuz bir erişkinlik dönemi. Son 20 yılımızı zaten Annem karartmıştı. Onun bitmez tükenmez huyları ağzımızın tadını kaçırmıştı. Çocukluk ve gençlikte babamın bitmez tükenmez eleştirileri, evde sürekli söylenmeleri benim geriye bakıp geçen günlere hayıflanmamı önlüyordu.

Oysa hayat güzel, ölümse hemen hiç kimse tarafından arzulanacak bir şey değildi. Üstelik ortalıkta bu kadar güzel varken. Aşık olmak, o güzeller şiir yazmak, onlarla maceralar yaşamak varken bu isteksizlik niye? Öğrenilmiş çaresizlik mi diyeceğiz buna?

Ölüme hemen hiç hazırlıksız olduğumuzu düşünmek onu bize sevimsiz kılıyor. Ölümden sonrasını içselleştiremedik bir türlü. Etrafımızı saran dünyevilikler bizi ahiretle barışık olmaya hiçbir zaman bırakmadı bırakmayacak. Artık emekli olup kendimizi ahirete mi adamalı yoksa diyorum.

Çevremde uzun yıllar emekli yaşayıp ömründe hiçbir işte çalışmamış gibi duran insanları görüp kendilerine ölümü hiç yakıştıramayanları görüyor da şaşıyorum. Ben de onların küçük mutlu dünyasına adım atmak istiyorum ama bir türlü karar veremiyorum. Öğrencilerimden ayrılma düşüncesi bana oldukça ters geliyor.

Evimin okul karşısında olması eğitim dünyasından istesem de kopamayacağımı gösteriyor. Ömrümün bundan sonrasını da bana ait bir eğitim kurumu kurarak geçireceğimi düşünmem bana hem mutluluk veriyor hem de beni endişeye sevk ediyor

Eğitimin teknolojiyle bu denli kaynaştığı ortamda bu kurumlardan uzaklaşma isteği oldukça zor. Üstelik teknolojiye karşı bir statükocu eğitimciler ordusu varken. Oysa ben iyi şeyler olacak diyorum. Bu yüzden tekkeyi bekliyorum. Tekkeyi bekleyen çorbayı içer diyorum. Hayatımın belki de en zevkli öğretmenliğini yapmaya yaklaştığımı hissediyorum. O yüzden bir ikilem de yaşamıyor değilim.

Dünya ile ahiret arasında bir berzahta hissediyorum kendimi. Düşük tansiyonumun bir gün beni bir yerde düşürüp bırakacağını da aklıma getirmiyor değilim.

Artık her şeyi olurluna bırakacağım. Olayların kendiliğinden gelişmesini bekleyeceğim. Daha kitaplarımı da bastırmayı düşünüyorum.

Ahmet Kemal

Kayıt Tarihi : 26.5.2015